

JUDr. JAN KNĚŽÍNEK, Ph.D.
MINISTR SPRÁVEDLNOSTI ČR

Praha 28.1.2019
Č. j. MSP-425/2018-OJD-SPZ/8
Počet listů:2
Přílohy:1

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Obviněný Z.U. - stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Okresního soudu v Liberci sp. zn. 2 T 184/2004 (*svazky I. – II.*)

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného Z.U.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci jako soudu stížnostního ze dne 11. 1. 2018 sp. zn. 55 To 14/2018 v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 2 T 184/2004.

Usnesením Okresního soudu v Liberci ze dne 28. 11. 2017 sp. zn. 2 T 184/2004 byl podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítnut návrh obviněného Z.U. na povolení obnovy řízení v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 2 T 184/2004, neboť nebyly shledány důvody obnovy podle § 278 trestního řádu.

Toto rozhodnutí bylo vyhlášeno samosoudkyní ve veřejném zasedání konaném u Okresního soudu v Liberci dne 28. 11. 2017, jemuž byli obviněný Z.U. i jeho obhájce osobně přítomni. Obviněný si po vyhlášení usnesení a po poučení o opravném prostředku (stížnosti) ponechal lhůtu pro případné podání stížnosti. Písemné vyhotovení předmětného usnesení, které obsahovalo také poučení v tom smyslu, že je proti němu přípustná stížnost, kterou lze podat do tří dnů ode dne jeho oznámení Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, bylo doručeno Okresnímu státnímu zastupitelství v Liberci dne 12. 12. 2017, obhájci obviněného Mgr. M.B. rovněž dne 12. 12. 2017 a obviněnému Z.U. dne 18. 12. 2017.

Jak je patrné z podacího razítka Okresního soudu v Liberci, obviněný podal prostřednictvím obhájce osobně u Okresního soudu v Liberci stížnost proti citovanému usnesení dne 12. 12. 2017, kterou odůvodnil, stručně řečeno, tak, že nesouhlasí se závěrem okresního soudu, že by v dané věci neexistovaly důvody obnovy řízení podle § 278 trestního řádu, a protože je opačného názoru, navrhl, aby stížnostní soud napadené usnesení změnil tak, že návrhu na povolení obnovy řízení vyhová.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“) ze dne 11. 1. 2018 sp. zn. 55 To 14/2018 bylo o stížnosti obviněného proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 28. 11. 2017 sp. zn. 2 T 184/2004 rozhodnuto v neveřejném zasedání tak, že se stížnost podle § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu zamítá jako opožděně podaná.

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud konstatuje, že obviněnému bylo napadené usnesení oznámeno vyhlášením ve veřejném zasedání konaném u Okresního soudu v Liberci dne 28. 11. 2017, jemuž byl přítomen rovněž obhájce obviněného, přičemž obviněný si po správném poučení o právu podat stížnost ponechal lhůtu na rozmyšlenou. Konec lhůty pro podání stížnosti tak podle krajského soudu připadl podle § 143 odst. 1 trestního řádu na pátek dne 1. 12. 2017. Krajský soud proto došel k závěru, že pokud obviněný podal stížnost teprve dne 12. 12. 2017, jak je zřejmé z podacího razítka Okresního soudu v Liberci, učinil tak až po uplynutí zákonné lhůty pro podání stížnosti, a proto podanou stížnost zamítl podle § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu jako opožděně podanou.

Podle § 143 odst. 1 trestního řádu se stížnost podává u orgánu, proti jehož usnesení stížnost směřuje, a to do tří dnů od oznámení usnesení (§ 137); jestliže se usnesení oznamuje jak obviněnému, tak jeho zákonnému zástupci nebo obhájci, běží lhůta od toho oznámení, které bylo provedeno nejpozději.

Podle § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu nadřízený orgán zamítne stížnost, byla-li podána opožděně, osobou neoprávněnou, osobou, která se jí výslovně vzdala nebo která znovu podala stížnost, kterou již před tím výslovně vzala zpět.

Podle § 137 odst. 1 trestního řádu se oznámení děje buď vyhlášením usnesení v přítomnosti toho, jemuž je třeba usnesení oznámit, anebo doručením opisu usnesení.

Krajský soud však při svém rozhodování nerespektoval ustanovení § 137 odst. 4 trestního řádu, které stanoví, že usnesení, jímž bylo rozhodnuto o oprávněném prostředku, se vždy v opisu doručí osobě, které se rozhodnutí přímo dotýká, a osobě, která svým návrhem dala k usnesení podnět, jakož i státnímu zástupci.

Ustanovení § 137 odst. 1 věty druhé trestního řádu určuje dvě disjunktní formy oznamování usnesení, a to buď vyhlášením usnesení v přítomnosti dotčené osoby, anebo doručením opisu usnesení. Pokud obviněnému resp. jeho obhájci bylo nutno ve smyslu § 137 odst. 4 trestního řádu doručit opis usnesení Okresního soudu v Liberci, pak jeho přítomnost při vyhlášení takového usnesení nemohla založit účinky oznámení (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 389/09 ze dne 4. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 160/09 ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2519/07 ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. III. ÚS 303/04 ze dne 10. 3. 2005 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 2/2016 ze dne 10. 3. 2016). Opačný závěr by nutil oprávněnou osobu podat stížnost proti usnesení, aniž by se mohla seznámit s jeho písemným vyhotovením, tedy zejména s jeho odůvodněním, a povinnost doručit opis usnesení by se pak jevila jako samoúčelná; takový závěr by byl zjevně nesprávný a absurdní. Obeznamenost s písemným odůvodněním

usnesení je pro kvalifikované podání stížnosti klíčová, přičemž usnesení o opravném prostředku ve smyslu § 137 odst. 4 trestního řádu se svým významem blíží rozsudku.

Třídenní lhůta k podání stížnosti proti citovanému usnesení Okresního soudu v Liberci tedy počala běžet až od doručení opisu tohoto usnesení obviněnému, tj. od pondělka dne 18. 12. 2017, a končila ve středu 20. 12. 2017. Protože obviněný podal stížnost již dne 12. 12. 2017, kdy bylo usnesení doručeno jeho obhájci, podal ji v zákonné lhůtě a tedy včas.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 11. 1. 2018 sp. zn. 55 To 14/2018 byl porušen zákon v neprospěch obviněného Z.U. v ustanovení § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu a v řízení předcházejícím v ustanovení § 137 odst. 4 trestního řádu. Tímto porušením tzv. jednoduchého práva byla Z.U. odepřena možnost soudní ochrany, která mu jako osobě obviněné náleží.

Vzhledem k této nezákonnosti navrhuji, aby Nejvyšší soud České republiky:

1. Podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 11. 1. 2018 sp. zn. 55 To 14/2018 byl porušen zákon v ustanovení § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu a v řízení mu předcházejícím v ustanovení § 137 odst. 4 trestního řádu v neprospěch obviněného Z. U.,
2. podle § 269 odst. 2 trestního řádu zrušil napadené usnesení i všechna případná další obsahově navazující rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu, a
3. podle § 270 odst. 1 trestního řádu přikázal Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, aby věc v rozsahu zrušení projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [4 Tz 24/2019](#)